

leje med Moderen paa Avlingstiden, men ogsaa det Tilfælde, at der kun foreligger Bevis for, at en enkelt Person har haft saadant Samleje med Moderen, naar de foreliggende Omstændigheder dog gør det tvivlsomt, om Barnet er Frugten af dette Samleje. Som ovenfor anført vil disse Personer efter nugældende Ret blive tilpligtet hver især at svare Bidrag til Barnet.

De Hensyn, der bevirker, at man kan lade de særlige Retsvirkninger indtræde, naar det virkelige Faderskab har kunnet fastslaaes, udelukker ikke, at man i Overensstemmelse med gældende Ret gør Pligten til at svare Underholdsbidrag afhængig af den blotte Mulighed for, at den paagældende kan være Barnets Fader. Der ses ikke at være nogen Nødvendighed for at indskrænke enhver Retsvirkning til Tilfælde, hvor der findes at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for det virkelige Faderskab. Medens det er klart, at saadant Bevis maa kræves for at gøre de fulde Retsvirkninger af Afstammingsforholdet gældende, er der i og for sig intet ulogisk i at knytte visse retlige Konsekvenser til den blotte Mulighed for et Faderskab. Paa den anden Side bør denne Retsvirkning indskrænkes til de normale økonomiske Følger af Faderskabet, Pligten til at svare Bidrag til Barnets Underhold. Kun indenfor denne Grænse synes Reglen naturlig, og her gør sig derhos det særlige Hensyn gældende, at Underholdsbyrden ellers vilde komme til at paahvile Moderen alene eller det offentlige. Da det er Muligheden for et Afstammingsforhold, der er den egentlige Grund til Paalæggelsen af Bidragspligten, maa denne naturligvis ogsaa her være udelukket, naar det kan godtgøres, at den paagældende ikke kan være Fader til Barnet.

Med Hensyn til de Tilfælde, hvor flere Personer herefter opfylder Betingelserne for at anses som bidragspligtige, har Ministeriet nærmere overvejet Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør blive staaende ved den ved Lov Nr. 130—1908 indførte Ordning, hvorefter Bidragspligten paalægges alle de paagældende, eller om man bør søge gennemført en Ordning, hvorefter Bidragspligt ogsaa i saadanne Tilfælde kun paalægges en enkelt.

Efter den før Lov Nr. 130 — 1908 i Danmark gældende Ret, saaledes som den havde uddannet sig i juridicel og administrativ Praksis, havde Moderen Ret til at rejse Sag mod flere Personer som „Fædre“ samtidig eller sukcessivt, og disse Personer kunde da i Forening tilpligtes at

svare Bidrag til Barnet; som Regel antoges det, at enhver af de paagældende Personer kun var ansvarlig for en Kvotadel af Bidraget, dog saaledes at de subsidiært hæftede solidarisk for hele Bidraget, og denne Regel fulgtes i administrativ Praksis. Moderen kunde imidlertid ogsaa vælge at anlægge Sag alene mod en enkelt af Konkumbenterne, og Indklagede havde da ingen Ret til at kræve, at de øvrige Konkumbenter skulde inddrages under Sagen; den Omstændighed, at det var godtgjort, at ogsaa andre havde haft Samleje med Moderen paa Avlingstiden, og at saaledes ligesaa godt en anden kunde være Barnets Fader, var i det hele uden Indflydelse paa Indklagedes Forpligtelser; han alene blev dømt til at svare Bidrag til Barnet, og han havde ikke Adgang til bagefter at søge Regres for en Del af Bidraget hos de andre Konkumbenter. Indsigelsen om, at ogsaa andre havde haft Samleje med Moderen paa Avlingstiden, den saakaldte *exceptio plurium* (se *concombentium*), var saaledes uden al Betydning, og Moderen havde frit Lov til at vælge, hvem af de flere Konkumbenter hun ønskede at udlægge som Fader til sit Barn. I Praksis blev Sagen, naar det var oplyst, at Moderen paa Avlingstiden havde staaet i Forhold til flere, ofte ved forligsmæssig Afgørelse ordnet saaledes, at samtlige Konkumbenter tilpligtedes til at svare Bidrag i Forening, og Tilfælde, hvor flere Personer var bidragspligtige overfor samme Barn, var saaledes allerede før 1908 ikke helt ualmindelige.

Lov Nr. 130 — 1908, der paa mange Punkter skærpede Fædrenes Ansvar, indførte, for at bøde noget herpaa, se Rigsdagstidende 1906—07, Tillæg B. Sp. 2421—22 og 2434, ved § 14, der ikke fandtes i Regeringsforslaget, men blev indsat af Folketingsudvalget, den væsentlige Ændring i den ældre Retstilstand, at Indklagede kan fordrø, at enhver Person, som efter Moderens Forklaring eller efter, hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, kan være Barnets Fader, inddrages under Sagen som Indklaget; hvis der er overvejende Sandsynlighed for, at en af flere Indklagede ikke er Faderen, idet han kun kan anses som saadan ved Fravigelse af de sædvanlige Tidsfrister, skal den paagældende dog ikke tilpligtes at svare Bidrag; de bidragspligtige hæfter umiddelbart solidarisk for Bidraget; men den, der har erlagt det, har Regres til de øvrige for en forholdsmæssig Andel. Hertil er knyttet en Regel om, at ogsaa det offentlige, hvis det har bidraget til Barnets Forsørgelse,